

ZAVAROVANJE SLOVENSKE OSAMOSVOJITVE Z REALNO SILO

Janez JANŠA

Državni zbor Republike Slovenije, SI-1000 Ljubljana, Šubičeva 4

e-mail: janez.jansa@sds.si; janez.jansa@dz-rs.si;

IZVLEČEK

Avtor v svojem prispevku prikazuje ozadja vojaške strategije Demosove vlade pri varovanju osamosvajanja Republike Slovenije. Opisuje manevrsko strukturo narodne zaščite, njeno organizacijo in njen pomen za zavarovanje prvih korakov slovenske samostojnosti, poznejšo reorganizacijo TO v Slovensko vojsko, usposabljanje in pripravo na zavarovanje končnega dejanja slovenske osamosvojitve z realno silo, dalje usposabljanje prve generacije mirnodobnih vojakov v slovenski zgodovini, nazadnje pa potek vojne za Slovenijo junija in julija 1991 in končno umik zadnjega vojaka JLA iz Slovenije.

Ključne besede: vojaška strategija, Teritorialna obramba, Demos, osamosvojitvev Slovenije, vojna za Slovenijo, JLA

LA PROTEZIONE DELL'INDIPENDENZA SLOVENA CON LA FORZA REALE

SINTESI

L'autore nel suo contributo presenta i retroscena della strategia militare del governo DEMOS nel proteggere l'indipendenza della Repubblica di Slovenia. Descrive le strategie di protezione adottate dal popolo, la loro organizzazione e la loro importanza per assicurare i primi passi verso l'indipendenza slovena, nonché la successiva riorganizzazione della difesa territoriale nell'esercito sloveno, l'abilitazione e la preparazione per la protezione dell'atto finale dell'indipendenza slovena con la forza reale. In seguito descrive l'abilitazione della prima generazione dei soldati pacifisti nella storia slovena e alla fine, lo svolgimento della guerra per la Slovenia nel giugno e nel luglio del 1991 e per concludere la ritirata dell'ultimo soldato dell'APJ dal territorio sloveno.

Parole chiave: strategia militare, difesa territoriale, Demos, indipendenza della Slovenia, guerra per la Slovenia, Armata Popolare Jugoslava

Hvala za besedo in na začetku zahvala organizatorjem za vabilo na konferenco, ki je vsekakor pomembna. Deset let je nekako obdobje, po katerem se lahko o dogodkih govori z neke časovne odmaknjenosti, ki je dovolj dolga, da so ocene pravilne.

Bil sem v Kopru tudi natančno pred desetimi leti. Petindvajsetega oktobra 1991 smo s helikopterja spremljali umik zadnje kolone Jugoslovanske armade iz vojašnic na Metelkovi in z letališča Cerklje. Bil je prav tako lep sončen dan kot danes, in ko smo se spustili v koprsko pristanišče, smo tam zagledali sliko, ki je veliko povedala. Videli smo enote oziroma zadnjo enoto umikajoče se Jugoslovanske armade. Vojaki so v svojih potovalkah tvorili vse mogoče in bili so oboroženi samo z osebnim orožjem. Tak je bil dogovor.

Skoraj točno štiri mesece prej je bila slika obrnjena. Če smo bili ob odhodu zadnje organizirane enote Jugoslovanske armade z našega ozemlja priča prizoru, ko so bili oni oboroženi samo z osebnim orožjem, policisti in teritorialci pa so umik varovali v oklepni transporterjih in oboroženi s težko oborožitvijo, je bilo štiri mesece pred tem povsem nasprotno. Takrat smo mi imeli samo osebno oborožitev, pa še te zelo malo, medtem ko je imela Jugoslovanska armada v rokah težko oborožitev, tanke in tudi večino oklepni transporterjev, iz katerih smo mi štiri mesece pozneje nadzorovali njen umik.

Kaj je tisto, kar je v razmeroma kratkem času obrnilo položaj? Gotovo ne samo tisto, čemur s popularnim izrazom pravimo deset dni vojne za Slovenijo. Sam sem bil že od začetka proti takšnemu pojmovanju teh dogodkov, ne samo zaradi pomislekov, ki jih je imel prej dr. Bebler in so terminološke narave, ampak preprosto zato, ker se je zame vojna za Slovenijo, če uporabim ta izraz, praktično začela 15. maja 1990, ko je Jugoslovanska armada razoroževala slovensko teritorialno obrambo. Takrat smo bili priča prvemu, zelo ostremu merjenju sil in od takrat naprej se je začelo dogajati tisto, čemur smo rekli zavarovanje ukrepov slovenske osamosvojitve z realno silo. To je tudi naslov teme, ki naj bi jo podal danes. Že njen naziv pove, da se je takratni slovenski državni vrh izogibal ostrih terminov, ki bi natančno opredeljevali nekatere stvari, sicer ne bi izbrali tako dolge skovanke – zavarovanje ukrepov osamosvojitve z realno silo. Marsikdo sploh ni vedel, kaj pomeni. Ampak bila je namensko izbrana, zato da ni bila treba uporabiti pravih besed in govoriti o vojaških sredstvih ali o končni posledici – slovenski vojski. Razmere so bile pač takšne, da se je bilo treba mnogokrat vesti zelo pragmatično in da smo bili v položaju, ko praktično ni bilo dovoljeno ali pa bi bilo škodljivo vleči poteze, ki bi kakorkoli izzivale, kakorkoli presegle neko mejo in pomenile zaostrovanje razmer. Ob tem, da se seveda ni odstopalo od temeljne odločitve, ki je bila dokončno sprejeta na plebiscitu decembra 1990. Kdor bo preučeval tiste čase, bo našel še veliko takšnih skovank, ki na prvi pogled ne povejo veliko, če jih primerjate z običajnimi izrazi, ki se sicer uporabljajo pri nas in v svetu. Ampak takrat so služili svojemu namenu. Nekje na začetku leta 1990, pred prvimi svobodnimi volitvami, je takrat še opozicija, ki se je komaj for-

malno organizirala v Demos, predstavila prvi koncept slovenske vojske, lastne obrambe, če Slovenija doseže neodvisnost oziroma postane samostojna država. To je bilo prvič, da je bil takšen koncept v modernem času predstavljen, in takrat se je zdelo, da je praktično edini. Potem ko smo po volitvah aprila 1990 prevzeli vlado, se je pokazalo, da je tudi že prejšnja Šinigojeva vlada sicer dokaj na hitro, ampak vendarle pripravila neki program oziroma pogled na to, kako bi delovala posamezna področja, če bi se takratna Jugoslavija spremenila v konfederacijo. V okviru te študije, ki je bila narejena v takratnem izvršnem svetu, je bilo tudi poglavje o obrambi v primeru takšne konfederacije, ki je vsebovalo nekaj zamisli o popolni podreditvi takratne teritorialne obrambe republiški oziroma pač slovenski oblasti v okviru konfederacije – ne vem, kako bi se imenovala, medtem ko bi Jugoslovanska armada v nekoliko zmanjšanem obsegu še vedno ostala konfederalno vodena in tudi nadzirana sila. Ta dva koncepta sta obstajala takoj v času po volitvah, ko so se začele prve razprave v takratni slovenski skupščini, in sta se deloma tudi prepletala. Vendarle je kmalu postalo jasno, da je govorjenje o konfederaciji morda včasih koristno zaradi nekako mehkejšega pristopa k stvarim, pa tudi zaradi mednarodne javnosti, a ta realno ni več mogoča in da bomo dočakali takšno ali drugačno radikalno rešitev, bodisi da bo Slovenija postala samostojna bodisi da bo Jugoslavija postala centralizirana država. Danes se zdi to drugo skoraj nemogoče. A če bi takrat naredili anketo med slovenskimi državljankami in državljani, bi dobili zelo zanimive odgovore. Ko je bila na začetku leta 1991 opravljena anketa o možnosti kakršnegakoli oboroženega posega takratnih federalnih oblasti ob uveljavitvi plebiscitne volje junija 1991, je samo devet odstotkov Slovencev odgovorilo, da se jim to zdi mogoče. Vsi preostali so bili veliki optimisti. To je seveda vplivalo tudi na nekatere poteze, ki so se sprejemale v tistem času. Podpisana je bila tako imenovana deklaracija za mir, ki je nasprotovala slovenski vojski. Nekateri ključni zakoni v takratni skupščini, denimo Zakon o vojaški obveznosti, zakon oziroma obrambni del proračuna, so bili sprejeti z nekaj glasovi večine. Po drugi strani pa je bilo pri načelnih opredelitvah doseženo tudi dvetretjinsko soglasje. Ko je denimo takratna slovenska skupščina že jeseni 1990 spreminjala staro ustavo z ustavnimi amandmaji in prevzela teritorialno obrambo v izključno slovenske roke, smo z nekaj pogajanji dokaj preprosto dosegli dvetretjinsko večino v skupščini, kjer je imel Demos zgolj pičlo navadno večino. Enako se je zgodilo pri sprejemanju ustavnih amandmajev, na podlagi katerih smo vojaško obveznost popolnoma prevzeli v slovenske roke. Torej smo bili v tem času priča prepletanju, sodelovanju pa tudi nasprotovanju, in tudi zato so bili nekateri sprejeti predpisi včasih hibrid med tem, kar bi bilo dejansko potrebno, in tem, kar je bilo dejansko možno. To, kar ste ali pa so nekateri na Primorskem poimenovali 'dan prej', se pravi velike zaostritve in intervencije Jugoslovanske armade, se je v posameznih krajih ali pa ob posamičnih dogodkih v Sloveniji dogajalo tudi že mesec, pol leta ali skoraj eno leto prej. Četrtega oktobra 1990, takoj po sprejetju

ustavnih amandmajev, s katerimi smo prevzeli teritorialno obrambo v lastno pristojnost, je takratna Jugoslovanska armada na silo zasedla republiški štab teritorialne obrambe. Zgodilo se je čez noč; nekateri to poznate, saj ste pozneje pomagali reševati ta zaplet. Takrat je šlo za zelo ostro konfrontacijo, posebna enota Jugoslovanske armade je bila v stavbi sredi Ljubljane v polni bojni pripravljenosti z mitraljezi na strehah in z ostrostrelci, ki so bili oddaljeni trideset metrov zračne črte od moje pisarne, ker sta bili stavbi takratnega sekretariata za obrambo in štaba za teritorialno obrambo tako rekoč skupaj, in smo se morali skloniti, ko smo hodili po hodniku, da nismo bili v dosegu ostrostrelcev. Bistveno hujša konfrontacija se je zgodila v Pekrah 23. maja 1991, ko je Jugoslovanska armada skušala z obkolutitvijo učnega centra preprečiti izvajanje nekega simbolnega dejanja, s katerim je Slovenija dokazala, da je suverena tudi na vojaškem področju, in je sama izvajala vojaško usposabljanje. Takrat je padla prva žrtev ob demonstracijah in tudi streljalo se je, čeprav ne tako, da bi streljanje posnele televizijske kamere, in hvalabogu ni bilo drugih žrtev. V času osamosvajanja je bilo več takih konfliktov, konfliktov, pri katerih so se poblize srečale enote Jugoslovanske armade in teritorialne obrambe ali policije in kjer je spregovorilo orožje, je bilo v tem času več deset, na srečo brez smrtnih žrtev in tudi brez takšnih zaostritev kakor v Pekrah. Če bi skušali oceniti, kaj so bili dejansko ukrepi, s katerimi smo varovali slovensko osamosvojitve s tako imenovano realno silo, bi se strinjal s tistimi, ki so danes ali kdaj prej govorili, da ti pretežno niso bili vojaški. Tudi v samem finalu, ob konfrontaciji v času vojne za Slovenijo, junija in julija 1991, je bilo pri obrambi morda petina klasičnih vojaških ukrepov. Pri vseh preostalih, ki so tudi prispevali k vojaškemu uspehu, niso bili uporabljeni orožje ali oborožene enote. Še posebno je bila pomembna civilna obramba z oviranjem in z vsemi dejanji, s katerimi nam je uspelo izenačiti razmerja moči, v vojaških sredstvih, z infrastrukturo ... Na drugi strani ne bi smeli zanemariti psihološkopropagandne dejavnosti, s katero nam je v mnogih vojašnicah uspelo brez enega samega strela prepričati večino sestav enot Jugoslovanske armade, da so po dveh ali treh dneh preprosto zapustili vojašnice, bežali čez ograjo. Tam smo jim dali civilno obleko in čez dva dni so bili že doma ali na Hrvaškem, v Bosni ali v Makedoniji.

Skratka, ne samo da težišče priprav ni bilo na oboroženih aktivnostih, tudi ukazi, dani med celotnim potekom teh težiščnih aktivnosti junija in julija 1991, so naročali, da se, če je mogoče, cilj doseže brez uporabe orožja in brez žrtev, ne glede na stran. Zadeva se ni končala z Brionsko deklaracijo niti ne s sklepom predsedstva SFRJ sredi julija 1991, da se Jugoslovanska armada umakne iz Slovenije. Brionska deklaracija je bila v nekaterih točkah zelo nedorečena in je bilo treba precej spretnosti, da je bila izvedena v slovensko korist, in seveda, da je Slovenija tudi tako ni kršila, ker smo imeli tukaj že mednarodne opazovalce. V nadaljnjem procesu umika Jugoslovanske armade je do velike zaostritve prišlo na začetku oktobra 1991, ko je postalo jasno, da se enote ne bodo umaknile do roka. Predsedstvo SFRJ, ki

jeseni 1991 praktično ni več delovalo, ker je bila država v razsulu, je namreč določilo trimesečni rok, do 17., 18. oktobra. Na začetku meseca je postalo jasno, da zaradi spopadov na Hrvaškem, ki so ovirali komunikacije, pa tudi zaradi neorganiziranosti Jugoslovanske armade rok ne bo spoštovan. Ni pa se vedelo, kaj bo potem. V Sloveniji so bile ključne enote Jugoslovanske armade – vključno s prvo tankovsko brigado na Vrhniki –, tiste, ki so nekako ostale cele, nekatere so tudi popolnili, čeprav jih po Brionski deklaraciji ne bi smeli, in ne mi ne oni nismo vedeli, kako ravnati po 18. oktobru. Tudi vsi sporazumi, ki so določali konkretne tehnične pogoje umika, so bili omejeni z datumom 18. oktober 1991. Ker so se razmere na Hrvaškem zaostriale in ker je Jugoslovanska armada prek paravojaških enot v Krajini bila praktično tudi na drugi strani meje, pri Karlovcu, in ker smo imeli obveščevalne informacije, da se snujejo načrti za prodor enot, ki so bile še v Ljubljani in na nekaterih drugih točkah v Sloveniji, proti Karlovcu, hkrati pa enot Jugoslovanske armade iz Hrvaške proti Sloveniji, je stvar naenkrat spet postala resna. In 5. oktobra 1991 sta takratno ministrstvo za obrambo in slovenska policija pripravljala načrte za nov oborožen spopad. Tega potem na srečo ni bilo, tudi zato, ker je morala v enotah Jugoslovanske armade popolnoma padla, ker so bile neuporabne in ker so na koncu sprejeli odločitev, da se ne umaknejo z vso opremo in oborožitvijo, pač pa ta ostane v Sloveniji. Na srečo, ker je danes pretežni del težke oborožitve Slovenske vojske žal oprema in oborožitev, ki smo jo takrat obdržali, in deloma tista, ki je bila zaplenjena v teh oboroženih spopadih.

S tem, ko je zadnja organizirana enota Jugoslovanske armade, nad katero slovenske oblasti takrat niso imele jurisdikcije, seveda pa smo jih imeli pod nadzorom, odšla z ozemlja Slovenije nekaj čez polnoč 26. oktobra 1991, je Slovenija izpolnila zadnji praktični pogoj za mednarodno priznanje in v takratnih razmerah je bilo to samo še vprašanje časa.

Vendar pa bi ob koncu rad dodal še nekaj stvari. Prvič, tudi na vojaško ravnanje, ki se je vzpostavljalo pri nas, ni vplivalo samo tisto, kar je počela slovenska stran – teritorialna obramba, policija, obrambne sile – ali Jugoslovanska armada na drugi strani, ampak tudi mednarodni dejavnik. Nekaj v zvezi s tem je bilo že rečeno. Za nas je bilo izredno pomembno – deloma je o tem govoril že moj takratni kolega v vladi dr. Rupel, kako se bo svet odzval na tako imenovane ukrepe realne sile, s katerimi bomo zavarovali slovensko osamosvojitvev. Spraševali smo se, s kakšno terminologijo bomo imenovani. Pričakovati je bilo – in bojzani je bilo kar nekaj, da bo veliko pomembnih mednarodnih dejavnikov, tudi vlade evropskih držav, navsezadnje ZDA, ki so podpirale enotno Jugoslavijo, tistega, ki bo kakorkoli nasprotoval ukrepom federalnih oblasti, označilo za ne samo secesionista, lahko tudi za terorista, paravojaške enote itn. Ko sem obiskoval enote, ki so se spomladi 1991 urile za obrambo Slovenije, so me častniki in navadni vojaki rezervisti mnogokrat vprašali, kako bomo čisto pravnoformalno, pa tudi mednarodnopravno sprejeti v svetu, kako

se bomo branili, če bomo napadeni. To seveda nikomur, ki je o teh stvareh razmišljal, ni bilo vseeno. In kakor vidimo, upošteva razvoj dogodkov na ozemlju nekdanje Jugoslavije, skrb ni bila odveč. Deloma smo bili pomirjeni, ko sva s takratnim zunanjim ministrom Dimitrijem Ruplom februarja 1991 skoraj brez težav dobila termin za sestanek s pomočnikom generalnega sekretarja Nata, se z njim tajno sešla v Bruslju, ne na sedežu Nata, ampak na njegovem domu, in ko nama je, ne popolnoma direktno, ampak vendarle dovolj jasno povedal, da verjetno ne bo prišlo do nikakršnih ostrih ali jasnih opredeljevanj v zvezi s tem, kar se bo zgodilo v Jugoslaviji, če bo Slovenija razglasila samostojnost. Po tistem pogovoru je bilo jasno, da od Nata ne bomo deležni niti podpore in niti ostrega nasprotovanja. To se je v prvih dneh vojne za Slovenijo tudi dejansko zgodilo. O dogodkih se je govorilo kot o dveh sprtih straneh, ne pa o upornikih proti legitimni federalni oblasti ali o secesionistih. Zaradi takšnih uradnih stališč je bilo potem lažje pregovoriti nekatere zelo nenaklonjene zahodne politike, ki so slovenski osamosvojitvi nasprotovali, in tudi v javnosti nekaterih zahodnih držav je lažje prevladalo pozitivno stališče do naših takratnih dejanj. Pojavljalo se je veliko vprašanj, ali je sploh kdo v Natu oziroma na Zahodu razmišljal o kakršnikoli večji intervenciji v primeru razglasitve neodvisnosti Slovenije in Hrvaške. Dolgo časa je veljalo, da za to preprosto ni bilo podrobnejših načrtov.

Ampak pred dvema letoma sem se v pogovoru s takratnim načelnikom francoskega generalštaba prepričal, da ni bilo čisto tako. V Natu oziroma njegovih evropskih članicah so maja 1991 namreč naročili izdelavo načrta, s katerim bi njihove intervencijske sile, predvsem francoske in še nekatere druge, ob morebitnem konfliktu med Slovenijo in zveznimi oblastmi Slovenijo preprosto odrezale od preostalega dela Jugoslavije. Narejen je bil precej podroben načrt, po katerem bi se vojaške sile zahodnih držav razmestile na meji med Slovenijo in Hrvaško: general se je še vedno spomnil inen vasi ob slovensko-hrvaški meji, ker so položaj natančno proučevali. Sredi junija 1991 je bila potem sprejeta dokončna odločitev o neukrepanju in načrti so ostali v predalih. Znotraj tega sklopa tretjega dejavnika, ki bi nam lahko prišel prav, naj tako kot nekateri moji predhodniki omenim tudi Hrvaško. Mislim, da je bilo zjutraj rečeno, da je predvsem takratni hrvaški predsednik Tuđman nasprotoval pomoči Sloveniji ob napadu nanjo junija 1991 oziroma izpolnitvi dogovora, ki je bil vendarle sprejet. Ni šlo za klasičen sporazum, temveč za skupno izjavo predsednikov Slovenije in Hrvaške, ki je bila tudi javno objavljena, da bo agresija Jugoslovanske armade na eno od obeh republik pomenila, da se skupaj upremo. Junija 1991 nismo pričakovali, da bo Hrvaška poslala k nam svoje oborožene enote, zato da se bo Sloveniji pomagala braniti. Pričakovalo pa se je, da bo preprečevala prihod enot Jugoslovanske armade s svojega na slovensko ozemlje. To smo tudi zahtevali v skladu s sporazumom. Odgovor je bil negativen. Junija letos je v Zagrebu potekala zelo zanimiva okrogla miza o teh zadevah. In izkazalo se je, da

sodelovanju ni nasprotoval samo gospod Tuđman, njegov takratni svetovalec Slaven Letica, ki je bil zraven in je pisal celo zapisnik, je na okrogli mizi dejal, da je bil takrat sklican ves hrvaški politični vrh, skupaj s predsedniki takratnih opozicijskih parlamentarnih strank. Na sestanku so bolj ali manj vsi sprejeli predsednikov predlog, da se Hrvaška ne vmeša. Nasprotovala sta, po njegovih besedah, samo dva – Letica in Martin Špegelj, ki je bil potem čez nekaj dni tudi zamenjan. Nekaj podrobnosti o tem lahko preberemo tudi v spominih generala Špegelja, ki so izšli nedavno. Toliko v dopolnitev prej rečenemu.

Kakorkoli tako imenovani ukrepi realne sile niso bili odločilni pri slovenski osamosvojitvi v tem smislu, da bi lahko kdo trdil, češ da je Slovenija nastala z vojno, po drugi strani ne samo tega končnega dejanja, se pravi razglasitve neodvisne države junija 1991, ampak tudi mnogih drugih predhodnih ukrepov ne bi bilo, če te odločitve ne bi bile varovane. Spomnim se dr. Bučarja, takratnega predsednika parlamenta, ki je pred vsakim sprejemanjem deklaracije in tudi ustavnega zakona, s katerim smo v svoje roke prevzemali vse več pristojnosti, vprašal, kako pa je to zavarovano. Poslancem smo nekajkrat pripravili informacijo, v kateri je precej natančno pisalo, kaj ima na voljo slovenska vlada v primeru ogrožanja sprejetih ukrepov. Zadeva je bila še zlasti ključna, ko smo prevzeli v svoje roke vojaško obveznost, ko fantov nismo več pošiljali v enote Jugoslovanske armade zunaj Slovenije. Takrat je bilo treba fizično zavarovati vse naborne evidence, ker je Jugoslovanska armada skušala vojaško oziroma naborno obveznost izvajati sama. Za njihovo varovanje je bilo vpoklicanih na tisoče rezervistov. Še mnogi drugi ukrepi praktično ne bi bili mogoči, če ne bi v ozadju stali ljudje s puško v rokah. V glavnem so bili to vojaški obvezniki. Med takratno sestavo skupščine je bilo deset, dvanajst odstotkov rezervistov, ki so bili ponoči večasih tudi vpoklicani in so v uniformi varovali lastne odločitve, ki so jih prej sprejemali kot poslanci.

Od poletnih mesecev leta 1990 pa vse do konca so bili vsi ukrepi, ki so jih slovenski državni organi sprejemali v smeri odcepitve od Jugoslavije, osamosvajanja, varovani z realno silo. In če bi se že vmes zgodil oborožen poseg Jugoslovanske armade, s katerim bi skušala takšne ukrepe preprečiti, bi bili ti branjeni.

PROTECTION OF SLOVENIA'S INDEPENDENCE

Janez JANŠA

The National Assembly of the Republic of Slovenia, SI-1000 Ljubljana, Šubičeva 4

e-mail: janez.jansa@sds.si; janez.jansa@d2-rs.si;

SUMMARY

Beginning with the initial military and political concepts of an independent Slovenia before the first free democratic election in 1990, the paper delineates the main martial steps that led to the withdrawal of the last of the YNA units from Slovenia and, therefore, Slovene independence. Before the plebiscite, the Demos and subsequent governments developed a military strategy, outlined here in terms of structure, organisation and significance in safeguarding the first stages preceding Slovene independence. In order to prepare a national military for an as yet unrecognized nation within the boundaries of a larger, internationally recognized nation, it was necessary for Slovenes to create their Territorial Defense, which necessarily operated under Slovene authority; to recruit soldiers, protect records, negotiate with Yugoslav authorities, and engender constitutional and legislative acts to protect Slovene soldiers in the YNA; to reorganize the Territorial Defense into the Slovene Army (which required sufficient training to prepare for whatever actions might ensue from a declaration of independence); to create a new defense law integrating the military and civil defense systems; to create a Slovene military legal system and train the first generation of peace-time soldiers (the paper emphasizes the events in Pekre, the site of the first testing in preparation for an independence war).

The war for Slovene independence, of course, took place in June and July, 1991, and was followed by negotiations for the withdrawal of the YNA, as well as efforts to erase the effects of the YNA and military actions in Slovenia.

Key words: Military strategy, Territorial Defence, Demos, independence of Slovenia, war for Slovenia, Yugoslav National Army